

Návštěva ZOO v Tróji

Byl oblačný a větrný dubnový den. Den desátý. Skupina odvážných členů našeho kmene se vydala na dlouho očekávanou loveckou výpravu. Náš úkol nebyl jednoduchý a hned od počátku ho komplikovaly chvílemi neprostupné houštiny lidí. Naštěstí nás nebylo málo: udatná náčelnice Wanyanka Hintokeča; odvážný ohnivce Yučikala Wičaša, který poctivě zkontroloval čistotu účastníků; Inachčawin, udržující dobrou náladu v sychravém počasí; Arjo – marka, která se snažila pořádit obrazové záznamy z výpravy; Tina – Čikala a Bára, poctivě zapisovaly veškeré poznatky a nalezené stopy; Lenka, bez které bychom se v případě útoku a následném zranění neobešli; a v neposlední řadě Wanyanky a Báry maminka, která byla nepostradatelným průvodcem ve spleť džungli betonových cest a hemžících se lidí.

Sešli jsme se skoro šest hodin po východu slunce, necelých třináct hodin od začátku dne na místě, kde hromadné dopravní vozidlo začíná svou pouť. To místo má exotický název, Nádraží Holešovice a vozidlo je ještě exotičtější. Je kovové a částečně průhledné, má mnoho kol a táhne ho převeliké stádo koní. Nebylo dobré, že tak hlučelo, protože divá zvěř je plachá, snadno se vyplaší a my chtěli veliké objevy učinit. Ale odvezlo nás na výchozí místo naší cesty. Vstup do neprostupného labyrintu hlídali prazvláštní lovci, oblečení všichni stejně, lité pohledy, vstupenky po nás chtěli. No však jsme je poctivě měli a do turniketu je vložili, abychom do divočiny prošli.

Zde se ihned zorientovala naše průvodkyně a správně nás navigovala do džungle indonéské. Zvířena nacházela se v těchto místech rozličná a my se jali ji objevovat. Rybami počínaje, abychom uvykli prostředí dusnému, vlhkému, nám neznámému. Pochvíli my pokračovat jsme mohli a za závěs se vydali. My obklopeni stromy živými i betonovými a zvířena na nás vejrala ze všech stran (včetně zvířeny noční). A to bylo naše největší přání! Vidět ji, poznat ji, zachytit ji obrazově, popovídat si o ní! A co zde vlastně vidět jsme mohli? Tak alespoň na ukázkou: ryby, želvy, varana, makaka vepřího, vakoveverku, lori, kaloňe, orangutana sumaterského, kalagura bornejského, tana severního. Naše cesta byla namáhavá a jen co jsme vylezli z první části džungle, náčelnice a ohnivce se dali do spořádání svého oběda. Vyhládlo jim.

Venku nastal první závažný problém, přímo komplikace! Již se nevynořila Wanyanky a Báry maminka. Náš průvodce zmizel v davu lidí, na zrádné stezce bez odboček, nemilosrdně sněden vodní želvou! Naše cesta se bude muset nadále obejít bez jeho cenných rad. Je to těžká ztráta pro všechny. Obracíme se zády k nešťastnému stavení, když tu se najednou náš průvodce objevuje v davu troufalých rušitelů divočiny. Žije! Sláva! Můžeme na lední medvědy.

Přestože jsou medvědi zvířata divá, nějak nám nejde chůze tichá. Naopak je velice hlučná, protože naše rozhovory neutichají. Pomalu, ale jistě se blížíme k jejich příbytku. Neel!!! Jsou pryč! Lední medvědi zmizeli v propadlišti dějin. Ani překrásný výhled na podivné město s názvem Praha nemůže překrýt naše zklamání. Naděje na zdárný úspěch pomalu mizí. Nemůžeme se přece vrátit s tím, že jsme neviděli lední medvědy! Vždyť by se nám všichni vysmáli! Elán mladších však naši naději vrací. Bára, která se připlížila po stezce o trochu dál, přiběhla s radostnou novinou. Medvěd se přestěhoval o patro výš, jenom nenechal vzkaz na starých domovních dveřích. Jásáme a jdeme zběsile pořizovat obrázky. Teda Arja zběsile obrázkuje. Například Wanyanka a Inachčawin poklidně pokračují ve svém hovoru a nechaly by zbytek lovecké výpravy osamocen. Chtěl snad náčelník dezertovat? Desert! Naštěstí se vrátily a mohli jsme všichni společně pokračovat.

Naše stezka se stáčela hacia la izquierda, neboli směrem doleva. Dále jsme se skokem převelikým ocitli v Africe a to velice zblízka. Tam zvířena byla opět odlišná, ale velmi zajímavá a následující: pískomil štetkatý, chameleón obecný, zákeřnice mamba (úchvatný název), hroznýšek pestrý, veleštír obrovský (ono nestačí, že je vele, musí být ještě navíc obrovský), myš zebrovaná (to je tak, když se někdo nemůže rozhodnout, jestli je myš nebo zebra), kudla kudla kudlanka, v jednom výběhu dokonce i člověk, myš nilská (známější je brácha krokodýl, ale měl zrovna dovolenou), šváb (kdo by nechtěl tento úchvatný hmyz domů?) pes ušatý, scink ohnivý, fenek, medojed (měli jsme dokonce příležitost spatřit ho, jak se bezostyšně živí čerstvými žluťoučkými kuřátky), zákeřnice dvouskrvná (taky dobrý jméno).

Pryč z Afriky a dál sychravým počasím jsme se prodírali dál a dál, abychom našli co nejvíce zvířat a mohli jsme hrdě prohlásit, že ten den jsem procestovali celý svět. A byla to svým způsobem pravda. Viděli jsem mnoho a mnoho zvířat, malých, velkých, dravých šelem, jiných savců, ptáků,

plazů. Výčet by byl obrovský, tak alespoň něco z těch známějších, běžně se v ulicích Prahy vyskytujících zvířat: želva skalní (Kinského zahrada), gekon turnerův, lemur černý, antilopa vraná (naposledy spatřena na Václavském náměstí), nosál červený, přimorožec šavlorohý, alpaka (u Mistra Jana Husa na Staroměstském náměstí), zebra (pase se pod sochou Svatého Václava), žirafa rotchildova (strhávala dráty pro tramvaje, tak byla vyhoštěna), surikata (všude), pštros (běhává pražské maratóny), gepard (rozčiluje řidiče při ranních zácpách), hyena čabraková, kůň Převalského (co asi tak tahá kočáry na Starém Městě?), vlk euroasijský (sídlí ve Stromovce), sob polární (výskyt jen v zimě), muflon, pelikán (jeden učí na PEF ČZU v Praze), volavka, magot, tygr (hledejte v Divoké Šárce), plameňák (Motolské rybníky), orel východní (park v Košířích), sub mrchožravý, dikobraz (vy si sice myslíte, že u nás jsou jen ježci, ale oni jsou to maskovaní dikobrazové, pozor na ně, jsou rafinovaní), slon indický společně s hrochem (na pláži na Smíchově) a mnoho dalších.

Unaveni dlouhým pochodem jsme se odebrali k východu z labyrintu. Ještě jsme se zastavili na menší výměny výrobků u místních domorodců a pomocí podivného kolotoče, na kterém se chtělo několik účastníků přizabít, jsme se ocitli na bezpečném prostoru mimo dosah divoké zvěře. Naše výprava by se dala prohlásit za úspěšnou, viděli jsem mnoho a nohy cítil asi každý z účastněných. Stejným vozidlem jsme se dopravili na výchozí exotickou zastávku vozidla dlouhého a každý se odebral do svého příbytku a nábytku.

Arja.